

מסכת מנהות

פרק יא

א. שְׂתִי הַלְּחֵם גָּלוּשׁוֹת אֶחָת אֶחָת, וְגָאָפָות אֶחָת אֶחָת. לְחֵם הַפְּנִים גָּלוּשׁ אֶחָד אֶחָד, וְגָאָפָה שְׁנִים שְׁנִים. וּבְטֻפּוֹס הַיה עוֹשֶׂה אָוֹנוֹ. וְכַשְׁהוּא רָדוֹן, נוֹתֵן בְּטֻפּוֹס, כִּי שְׁלָא יִתְקַלְּקַלְוּ:

ב. אֶחָד שְׂתִי הַלְּחֵם וְאֶחָד לְחֵם הַפְּנִים, לִישְׁתַּן וּעֲרִיכֵתּוּ בְּחוֹזֵז, וְאֶפְיַתּוּ בְּפְנִים, וְאֵין דוחות אֶת הַשְּׁבָת. רַبִּי יְהוֹדָה אָמֵר, כֹּל מַעֲשֵׂיָהֶם בְּפְנִים. רַבִּי שְׁמַעַן אָמֵר, לְעוֹלָם הָיוּ רַגִּיל לִזְמָר, שְׂתִי הַלְּחֵם וְלְחֵם הַפְּנִים כְּשֶׁרוֹת בְּעֹזֶרֶת, וּכְשֶׁרוֹת בְּבֵית פָּאָגִי:

ג. חֲבַתִּי כָּהוּ גָּדוֹל, לִישְׁתַּן וּעֲרִיכֵתּוּ וְאֶפְיַתּוּ בְּפְנִים, וְדוחות אֶת הַשְּׁבָת. טְחוֹנוּ וּפְרַקְדּוּ אֵין דוחות אֶת הַשְּׁבָת. כָּל אָמֵר רַבִּי עֲקִיבָא, כָּל מַלְאָכָה שְׁאָפְשָׁר לוֹה לְעַשׂוֹת מַעֲרֵב שְׁבָת, אֵינָה דוחה אֶת הַשְּׁבָת. וְשָׁאֵי אָפְשָׁר לוֹה לְעַשׂוֹת מַעֲרֵב שְׁבָת, דוחה אֶת הַשְּׁבָת:

ד. כָּל הַמִּנְחֹות יִשְׁבְּהוּ מַעֲשֵׂה כָּלִי בְּפְנִים, וְאֵין בְּהוּ מַעֲשֵׂה כָּלִי בְּחוֹזֵז. כִּיצְדָּךְ. שְׂתִי הַלְּחֵם אַרְכּוֹ שְׁבָעָה וְרַחֲבּוֹ אַרְבָּעָה, וּקְרָנוֹתֵיָהוּ

ארבע אצבעות. להם הפנים, ארכו עשרה ורחבו חמשה, וקרנותיו שבע אצבעות. רבי יהודה אומר, שלא תטעה, זד"ד יה"ז. בן זומא אומר, ונתק על השלחו להם פנים לפניו תמיד, شيء לא לו פנים:

ה. השלחו, ארפו עשרה, ורחבו חמשה. להם הפנים, ארכו עשרה ורחבו חמשה. נתן ארכו כנגד רחבו של שלחו, וכופל טפחים ומaza מכאן, נמצא ארפו מלא כל רחבו ושל שלחו, דברי רבי יהודה. רבי מאיר אומר, השלחו ארכו שניים عشر ורחבו ששה. להם הפנים ארכו עשרה ורחבו חמשה. נתן ארכו כנגד רחבו של שלחו, וכופל טפחים מכאן וטפחים מכאן וטפחים רוח באמצע, כדי שתהא הרוח מנשבת בינהון.aba שאול אומר, שם היה נתני שניiziici לבונה של להם הפנים. אמרו לו, והלא כבר נאמר (ויקרא כד), ונתק על המערכת לבנה זהה. אמר להו, והלא כבר נאמר (במדבר ב), ועליו מיטה מנשה:

ו. ארבעה סניפין של זהב היה שם, מפצלין מראישיון, שהיה סומכים בהן, שניים לסדר זה ושניים לסדר זה. ועשרים ושמנה קנים, בחצי קנה חלול, ארבעה עשר לסדר זה וארבעה עשר לסדר זה. לא סדור קנים ולא נטילתון דזהה את השבת, אלא נensus מערב שבת ושותפו וגונתו לארכו של שלחו. כל הכלים שעוי במקדש,

ארכו לארכו של בית:

ג. שני שלחנותיו היו ב?url>אולם מבעניהם על פתח הבית, אחד של שיש ואחד של זהב. על של שיש נותנים לחם הפנים בכניסתו, ועל של זהב ביציאתו, שמעלון בקדש ולא מוריין. ואחד של זהב מבפנים, שעליו לחם הפנים תמיד. ארבעה כהנים נכסין, שניים בידם שני סדרים, ושניים בידם שני בזיכים. וארבעה מקודמים לפניהם, שניים לטל שני סדרים, ושניים לטל שני בזיכים. המוכנסים עומדים באפסון, לפניהם לדורם. המוציאין עומדים בדורם, לפניהם לאפסון. אלו מושכין ולאלו מביתין, וטicho של זה בגדי טicho של זה, שנאמר (שמות כה), לפני תמיד. רבי יוסי אומר, אפילו אלו נוטלין ולאלו מביתין, אף זו היתה תמיד. יצאינו ונחנו על השלחן של זה בשהיה באולם. הקטירו הבזיכין, והחלות מחלוקת לכוהנים. חל יום הכהנים להיות בשבת, החלות מחלוקת לערב. חל להיות ערב שבת, שעיר של יום הכהנים נאכל לערב, הבבליים אוכלים אותו כשהוא חי, מפני שדעתן יפה:

ה. סדר את הלחם בשבת ואת הבזיכים לאחר שבת והקטיר את הבזיכים בשבת, פסול, ואין חיבור עליון משום פגול, נותר וטמא. סדר את הלחם ואת הבזיכין בשבת והקטיר את הבזיכין לאחר שבת, פסול, ואין חיבור עליון משום פגול ונותר וטמא. סדר את הלחם ואת הבזיכין לאחר שבת והקטיר את הבזיכין בשבת,

**פסול. כיצד יעשה. יגיחנה לשבת הבהה, שאפלו היא על השלחן
ימים רבים, אין לכך קלום:**

ט. שתי הלחם נאכלות אין פחות משלשים, ולא יתר על שלשה.
כיצד. נאפות מערב يوم טוב ונאכלות ביום טוב, לשנים. חל يوم
טוב להיות אחר השבת, נאכלות לשלה. לחם הפנים נאכל אין
פחות מתשעה, ולא יתר על אחד עשר. כיצד. נאפה במערב שבת
ונאכל בשבת, לתשעה. חל يوم טוב להיות ערב שבת, נאכל
לעשרה. שני ימים טובים של ראש השנה, נאכל לאחד עשר. ואינו
דוחה את השבת ולא את יום טוב. רבנן שמעון בן גמליאל אומר
משום רבבי שמעון בן הפסגן, דוחה את יום טוב ואינו דוחה את יום
צום: